

Scénář k rozhlasové reportáži – p. Jarmila Musilová – Lipník nad Bečvou

Paní Jarmilu Musilovou znal v Lipníku nad Bečvou každý. Na první pohled obyčejná paní, ale s životem naplněným bohatou každodenní činností. Paní Jarmila prožila celý život v domě, kde se narodila, a školní léta i profesní kariéru jí spojila lipenská škola.

„Já jsem nikdy učitelka být nechtěla. A přiznám se, že jsem ani neměla nějaký vztah k učitelům, že bych jak někdo prostě dolezá. Měla jsem problém vůbec se dostat na gymnázium a ne tak pak na vysokou. Protože jsem neměla dělnický původ a na ten gympl se asi hlásilo míň, nebo já nevím co, že mě tam nakonec vzali. A mně to bylo jedno.“

Po maturitě na Jedenáctileté střední škole v Lipníku nad Bečvou se paní Jarmila přihlásila na veterinární fakultu do Brna. Tam ale v té době brali přednostně děti zemědělců z JZD. Dovolili jí studovat zootechniku, ale ta jí vůbec ne bavila, a tak se s novým kufrem vrací domů.

„Jenomže školní rok pěkně už plynul a zemědělské školy patřily pod ministerstvo zemědělství a pedagogické školy patřily pod ministerstvo školství. Takže to nešlo, abych přešla ze školy na školu. A tak jsem musela jít do zaměstnání, že, protože to nešlo zůstat doma.“

Po zbytek školního roku pracovala paní Jarmila v továrně na obráběcí stroje v rodném Lipníku.

„Tak se mě na tom kádrovém oddělení ptali, jestli umím psát na stroji, já jsem říkala, no že samozřejmě. A byl to pátek tenkrát. A říkali mně: tak jo, tak v pondělí budete u hlavního inženýra sekretářka, v pondělí nástup! Tak já celou sobotu, neděli ťukala, ťukala.“

Kariéru sekretářky ukončil v září nástup ke studiu učitelství zeměpisu a biologie na Vyšší pedagogickou školu do Opavy.

„Tak jsem šla do té Opavy, peřinu pod pažu, tam jsme měli ubytování v takovém klášteře starým. Peřinu jsme si tam museli každé přivízt, protože tam bylo dost zima a bylo nás šest na pokoji. Ale dodnes jsme velký kamarádky a to jsou ty opravdu ty nejlepší moje kámošky, protože na těch kolejích, kterej student si nechá utýct pobyt na kolejích, tak ten nežil.“

Po úspěšném absolvování studia čekala paní Jarmila netrpělivě na umístěnkou, která jí v té době měla určit její budoucí učitelské působiště. Osud jí ale přisoudil školu, ve které prožila svá školní léta.

„Mě tenkrát překvapilo velice, že jsem najednou, že budu dělat ředitelku. Protože jsem tam v té škole chodila jako žákyně. Dostala jsem se tam učit, už jsem se s tím smířila. A tenkrát v tu dobu se nedělaly výběrové řízení, ale měli jsme poradu na konci prázdnin, přijel k nám inspektor. Takže nás jde pozdravit, že nás bude zase mít a že ustanovujou soudruha ředitele inspektorem. A že já budu dělat ředitelku.“